

Народився 2 серпня 1933 р. у с. Бортків Золочівського району на Львівщині. У 1956 р. закінчив нафтопромисловий факультет ЛПІ, в 1964 р. — аспірантуру.

Трудову діяльність розпочав на Чернівецькому машинобудівному заводі, де пройшов шлях від інженера до заступника головного конструктора та начальника конструкторського бюро заводу.

З 1961 р. займається науковою роботою в Інституті машинознавства і автоматики АН УРСР (тепер — Фізико-механічний інститут ім. Г. В. Карпенка НАН України).

У 1964 р. В. І. Похмурський захистив кандидатську, а в 1969 р. — докторську дисертацію. У 1991 р. став заступником директора з науково-дослідної роботи Фізико-механічного інституту ім. Г. В. Карпенка НАН України. Також є керівником відділу фізико-хімічних методів зміцнення та захисту металів.

Василь Іванович — засновник школи матеріалознавців-корозіоністів. Є автором понад 700 наукових публікацій, 14 монографій, близько 70 винаходів, присвячених створенню унікального дослідницького обладнання, нових методів досліджень у матеріалознавстві, вивченню теоретико-прикладних проблем корозійно-механічного руйнування та водневої проникливості металів і сплавів тощо.

Зробив великий внесок у розвиток теорії корозійно-механічного руйнування металів, а також теорії та технології термомеханічного зміцнення сталей. Під керівництвом Василя Похмурського розроблено і впроваджено у промисловість нові технологічні процеси зміцнення валопроводів морських суден, обважнених бурильних труб та інших елементів бурильної колони для глибокого і морського буріння свердловин, захисту від корозії елементів газотранспортних систем, енергетичного устаткування.

Протягом 20 років він читає курси лекцій для студентів Національного університету «Львівська політехніка» та керує

Похмурський Василь Іванович

Доктор технічних наук,
професор, член-кореспондент
НАН України, фахівець у галузі
матеріалознавства

філією кафедри університету. Василь Іванович — почесний професор ІФНТУНГ.

В. І. Похмурський — перший заступник голови Міжвідомчої науково-технічної ради з проблем корозії і протикорозійного захисту металів при Президії НАН України, член редколегій міжнародних та вітчизняних журналів, Європейської корозійної федерації (EFC), Міжнародної корозійної ради (ICC). Ініціював заснування Української асоціації корозіоністів, яку очолює з 1992 р., є керівником технічного комітету зі стандартизації ТК-85 «Корозія металів і сплавів», організатором та головою оргкомітету міжнародних конференцій-виставок із проблем корозії і протикорозійного захисту матеріалів. Брав участь у міжнародних конференціях у Німеччині, Норвегії, Польщі, Туреччині, Угорщині, Фінляндії.

Удостоєний ордена «За заслуги» III ст., премій Ради Міністрів СРСР, Державної премії України в галузі науки і техніки, премії ім. Г. В. Карпенка НАН України. Він — заслужений діяч науки та техніки України.

Народився 23 липня 1946 р. у м. Бучач на Тернопільщині.

У 1966 р. закінчив Дрогобицький нафтовий технікум, у 1984 р. — ІФІНГ (спеціальність «Машини та обладнання нафтових і газових промислів»).

У 1965 р. почав працювати помічником бурильника ЦКРС у НПУ «Надвірнанафтогаз». З 1966 р. пройшов шлях оператора з видобування нафти та газу, механіка з ремонту наземного обладнання, майстра з видобування нафти, старшого інженера-технолога Гнідинцівської районної інженерно-диспетчерської служби, старшого інженера прокатно-ремонтного цеху експлуатаційного обладнання БВО, начальника дільниці з підвищення нафтовіддачі пластів Гнідинцівського цеху з видобування нафти та газу, головного механіка (1991–2000). У 2000 р. його призначили головним інженером, у 2005 р. — начальником НГВУ «Чернігівнафтогаз» ПАТ «Укрнафта».

Упродовж 1980–1991 рр. В. П. Прозур був керівником та відповідальним виконавцем науково-дослідних робіт на дільниці з підвищення нафтовіддачі пластів у НГВУ «Чернігівнафтогаз», яка була дослідним цехом для об'єднання «Укрнафта», де проводилися промислові дослідження нових технологій видобування нафти, нафтопромислового обладнання. Протягом 1989–1994 рр. Віталій Прозур очолював науково-технічну раду винахідників та раціоналізаторів підприємства.

За його безпосередньої участю спільно з фахівцями УкрНДІПНВ та ВНДІнафти здійснено випробування внутрішньопластового осередку вологого горіння, що рухається, та внутрішньопластового осередку надвологого горіння, а разом зі спеціалістами ІЕЗ ім. Є. О. Патона НАН України й УкрНДІПНВ проведено закачування теплоносія у пласт із високими термодинамічними властивостями. Долучався до створення гирлового обладнання із закачування теплоносіїв у пласт, випробування генератора

Прозур Віталій Петрович

Інженер-механік,
член-кореспондент УНГА,
фахівець у сфері видобування
нафти та газу, управлінець

ЕВН-500, розробленого Інститутом високих температур РАН, проектування комплексу оснащення з ініціювання вологого горіння у пластах із малов'язкою нафтою (Бакинський інститут геофізики, ВНДІнафта та ін.), компенсаторів експлуатаційних колон видобувних свердловин, пригирлового устаткування для експлуатації газових свердловин у районах Крайньої Півночі.

Віталій Прозур був одним із ініціаторів буріння горизонтальних стовбурів експлуатаційних свердловин на родовищах НГВУ «Чернігівнафтогаз». У 2008 р. разом зі спеціалістами ПАТ «Укрнафта», Прилуцького УБР брав участь у будівництві унікальної нафтової свердловини № 700 Мільки з відходом вибою від вертикалі 7 13,74 м, горизонтальна частина якої складає 452 м.

Нагороджений почесними грамотами Мінпаливенерго України, МНС України, НАК «Нафтогаз України», ПАТ «Укрнафта», медалями ВДНГ СРСР. В. П. Прозур — лауреат премії Міністерства нафтової промисловості СРСР, заслужений працівник промисловості України.